

A L B A T R O S

Daniela Krolupperová

druhé
čtení

Josífku, k noze!

ILUSTROVALA MARKÉTA VYDROVÁ

Josífku, k noze!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniela Krolupperová
Josífku, k noze! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

A L B A T R O S

druhé
čtení

Daniela Krolupperová
Josífku, k noze!

Daniela Krolupperová

Josífku, k noze!

ILUSTROVALA
MARKÉTA VYDROVÁ

Albatros

Kam zmizela Hanička?

„Josífku?“ ozval se z kuchyně maminčin hlas. „Pojď sem na chvíli, prosím! Nemohl bys mi pomoci?“

Josífek se zamračil. Právě se v předsíni obouval. Chystal se s klukama na fotbal. Ne že by snad neměl maminku rád. Ale na fotbal se hrozně těšil.

„Potřebovala bych, abys pohlídal Haničku,“ požádala Josífka maminka. „Dojdu si do práce něco vyřídit.“

Josífek se mračil ještě víc. Maminka se chystala po mateřské dovolené zpátky do zaměstnání. Hanička se zase chystala do školky. Byla s tím spousta starostí a povinností.

Maminka se otočila na Josífka. Když uviděla jeho zachmuřený výraz, dodala: „Nedá se nic dělat, prostě tam musím. Ale nebude to nadlouho.“

„A to si nemůžeš vzít Hanču s sebou?“ zeptal se Josífek nevrle. „To nejde, Josífku, přece jsem ti to už vysvětlovala,“ odpověděla trpělivě maminka. „Vzal bys, prosím, Haničku ven na

hřiště? Pohraje si s dalšími mrňousky a je tam bezpečno.“ Josífek se kabonil jako mrzutý mravenečník. Pak však dostal skvělý nápad. Vezme Hanku na hřiště, ano. Ale ne na to dětské, na fotbalové! Ségra mu bude fandit!

Bylo to báječné rozhodnutí. Josífek dobře věděl, že by s tím maminka nesouhlasila. Proto se o svém plánu zbytečně nezmiňoval. Maminka nic netušila. Měla radost, jaký je Josífek hodný a chápavý bráška. Hanička se radovala, že bude s Josífkem na hřišti. A Josífek měl radost, že nepřijde o fotbal.

Maminka převlékla Haničku. Do ručičky jí dala kbelík s bábovkami a všichni společně vyšli z domu.

Na ulici se rozdělili. Maminka Josífkovi ještě jednou zdůraznila, že nesmí Haničku ani na okamžik spustit z očí. To Josífek bez váhání slíbil. Potom maminka pokračovala do středu města. Josífek vedl Haničku za ruku směrem ke hřištím. Fotbalové hřiště bylo totiž jen malý kousek od dětského.

Když došli na místo, Josífek se otočil k sestřičce.

„Mám výborný nápad,“ řekl jí důležitě. „Na pískoviště pro prťata chodíš pořád. Co kdybys jednou šla na opravdové hřiště pro velký děti? Tam, kam chodím já?“

To Haničku zaujalo. Zvedla k Josífkovi tázavý pohled.
„Vlastně už jsi docela velká,“ pokračoval Josífek vychytrale.
„Půjdeš do školky. Tak co bys dělala na hřišti pro mrňata?“
Hanička souhlasila. Líbilo se jí, že bráška řekl, že už je velká. Přikývla a poslušně s ním capkala na fotbalové hřiště. Josífek ji posadil na lavici.
„Budeš nám fandit. Sed' tady a nikam nechoď. Až dohrajeme, přijdu si sem pro tebe,“ oznámil jí a zmizel za spoluhráči.

Před nimi se tvářil, jako by byl na hřišti sám. Báł se, že by se mu kluci smáli, že má na krku malou sestru. Samozřejmě – pár kamarádů Hanku znalo. Ale když na ni neupozornil, ani si jí nevšimli.

Po prvním poločase bych mohl odvést Hanču domů, uvažoval Josífek. Maminka přece říkala, že je za chvíli zpátky. Potom se zabral do hry.

Když skončil první poločas, byl Josífek náramně spokojený. Dal jeden gól a tři přihrávky. Otočil se na Hanku, aby ho mohla pochválit. Jenomže Hanička na lavici neseděla. Josífek se honem rozhlédl po celém hřišti. Hanka tu nebyla! Josífek bleskurychle vyskočil na lavici. Krk si mohl vykroutit, jak se díval všude kolem. Jenomže sestřička byla pryč! Zmizela. Josífka polila hrůza.

Teď už mu bylo jedno, jestli se mu kluci budou smát, že má na starosti malou ségru.

„Kryštofe! Toníku!“ vykřikl nešťastně, „Hanča se ztratila!“ K Josífkovi okamžitě přiběhl nejen Kryštof a Toník, ale i další kluci z hřiště. Nikoho ani nenapadlo se Josífkovi posmívat. Jakmile jim Josífek vysvětlil situaci, všichni se pustili do hledání.

Josífek se řítíl jako střela na dětské hřiště. Byla tam spous-

Kryštofe! Toníku!
Hanča se ztratila!

ta dětí a maminek, ale Hanička ne. Objevil tu jenom její kbelík a pár báboviček. Hned jak Josífek zjistil, že je Hanička pryč, dostal strach. Máma se bude strašně zlobit. Táta mě přetrhne jako hada, říkal si v duchu. Ale když uviděl Hančin kbelík vedle pís-koviště, začal se bát i o sestřičku. Co když se jí něco stalo? Ve městě se teď opravuje kanalizace, mohla spadnout do výkopu! Josífek se zeptal ostatních maminek, jestli Haničku neviděly.

Netušil, jaký rozruch tím způsobí! Maminky vyděšeně vyskočily z laviček. Zasypany ho otázkami:

„Co měla sestřička na sobě?“

„Tys ji tu nechal samotnou?“

„Kdepak je vaše maminka?“

„Trefí sestřička sama domů?“

„Neměli bychom raději zavolat policii?“

Ani jedna si bohužel nepamatovala, že by Hanička na hřišti vůbec byla. Zato se všechny hrozně polekaly. Josífek tedy uklidnil situaci. Prohlásil, že sestřičku určitě odvedl domů starší brácha, kterého si příhodně vymyslel. Lhaní Josífkovi obvykle nečinilo žádné potíže.

Celý skleslý se loudal z hřiště. Vrátil se na hlavní ulici, kterou lemovaly velké husté keře. Co teď? Josífek si nevěděl rady.

Když zvedl oči od chodníku, zahlédl na druhém konci ulice maminku. Kráčela za nimi na hřiště. Srdce se mu leknutím skoro zastavilo.

